

som vi har set det før, i samme Retning som før eller i en helt anden Retning, og Vanskelighederne ved at bevare den Stabilitet, der er ønskelig, kan ganske sikkert blive store nok, uden at vi sætter os Maal, som vi i Øjeblikket ikke er i Stand til at overse. Derfor er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem Hr. Rode, naar han siger, at Ord, der som „Pari“ eller deslige vil søge at fastslaa noget bestemt Endemaal og nogen bestemt Afgørelse, ikke er ønskelige i dette Øjeblik, blandt andet fordi det jo vilde kunne hindre Virksomheden for at bevare Stabilitet. Hvis man fulgte det konservative Parti, saaledes som jeg har maattet forstaa de Ytringer, der fra dette Parti er faldet her, vilde man jo i Virkeligheden udelukke det, Erhvervslivet først og fremmest ønsker: nemlig at man bevarer Stabilitet paa et vist Punkt saa godt, som det er muligt.

Jeg tror dernæst, det vilde være særdeles ønskeligt, om man indenfor en ikke for lang Tid vilde kunne ende disse Valutaforhandlinger med det Resultat, hvorom dog bortset fra al Fremtidstale alle, som jeg begyndte med at sige, synes at være saa nogenlunde enige. Der er ingen Tvivl om, at under den Stigning, der er foregaaet, og den dermed følgende offentlige Diskussion om Valutaen er der gjort adskillig Skade for Samfundet. Denne daglig tilbagevendende Diskussion om, hvilke Kurser der kan tænkes at blive fastsat i en ny Lov, kan kun være Opmuntringer og Angivelser, paa hvilke Spekulantkredse bygger deres Virksomhed. I det hele var det derfor utvivlsomt ønskeligt, om der vistes en større Ansvarfølelse saavel af Pressen som af de enkelte Borgere i Forholdet til noget for Samfundet saa vigtigt som Valutaen og Bankerne, navnlig i de vanskelige Tider, hvori vi befinder os. Og saa det Rygtesmederi, for hvilket Pressen er gaaet i Spidsen, kan ganske sikkert kun øve en i høj Grad skadelig Virkning paa Samfundet og paa Forhold, som vi er stærkt interesseret i at faa til at forløbe paa en roligere Maade, end sket er i de senere Aar. Om disse Ord har nogen Virkning udenfor Rigsdagen, kan jeg ikke sige; men i hvert Fald tør jeg antage, at man ikke fra Rigsdagens Side vil yde sin Medvirning til at skabe forøget Uro. Hvis Rigsdagen derfor vil handle, saaledes som Samfundet utvivlsomt ønsker det og er tjent med — bortset fra Spekulantkredse ude og hjemme, der har anden Interesse —, kan jeg ikke indse andet end, at vi snarest muligt maa ende disse Valutaforhandlinger

med Vedtagelse af dette Lovforslag, som vil hidføre den Ro, som er ønskelig, og den Ro, under hvilken de videre Overvejelser, naturligvis ikke mindst indenfor Nationalbankens Ledelse, kan foregaa, og som forhaabentlig vil føre til den Klarhed, som det er min Overbevisning, man endnu ikke kan siges at være naaet til.

Jeg finder ikke Anledning til at indlade mig paa teoretiske Diskussioner af den Art, man her har indledet under disse Forhandlinger. Jeg synes, at det, der foreligger i dette Lovforslag, er et Ord om, hvad der bør gøres under den foreliggende Situation, og saa kan man vist roligt overlade til andre Tider at diskutere, hvad der til andre Tider skal iværksættes.

Pinstrup: Det Forslag, som her er til Behandling, omhandler efter mit Skøn det største og alvorligste og for Samfundet mest indgribende Spørgsmaal, som vil komme til at foreligge til Behandling i denne Samling. Det er jo en Sag, der har og vil faa Indflydelse paa mangfoldige Menneskers Ve og Vel i det hele taget. Det vil have Betydning for, hvor mange Bedrifter der skal gaa til Grunde, hvor mange Hjem der vil blive opløst, og det vil ske alt sammen efter Kamp og Savn og Strid over Ævne for at kunne svare enhver sit. Det vil utvivlsomt tiest og haardest ramme de unge, der har faaet fat i Krigens Tid og nu sidder med Forpligtelser, som de fik, da Kronen var ca. 60 Ø. værd, medens de fremtidig skal forrente og betale med en Krone, der er 100 Guldøre værd. Det er ikke det mindst harmelige, at denne Situation, som vi nu staar i, væsentligst skyldes en slet ført Pengepolitik, navnlig fra Nationalbankens Side. Den Fritagelse, der blev givet Nationalbanken ved Loven af 2. August 1914, fritog jo ikke Banken for at holde Orden i Landets Pengevæsen. Det gik dog nogenlunde under Krigen; saa længe den varede, var Kursen paa Kronen tilfredsstillende. Men straks efter Krigen gik det galt; og jeg mener, at hvis vi havde nøjedes med Krigstidens naturlige Prisstigning, den Prisstigning, der den Gang kom som direkte Følge af Krigen, vilde vi alligevel være sluppet nogenlunde let over Vanskelighederne; men det er den kunstige Prisstigning, vi fik i 1919 og fremetter, og som var fremkaldt ved en, til Brug for den taabelige Spekulation, overdreven Seddeludstedelse, der i væsentlig Grad har gjort Ulykker. Man kan vel næsten sige, at Bankens Tøjrslag var blevet